

De tweede vraag:

Ik denk er al minstens zeven jaar over om sannyasin te worden. Waarom ben ik niet in staat om de sprong te wagen?

Het lijkt erop dat je je helemaal niet bewust bent van de dood. Als je je bewust bent van de dood, kun je het niet zo uitstellen. En nu, omdat je het al zeven jaar uitstelt, moet uitstel een gewoonte geworden zijn. Je hebt het lang beoefend; je bent te gehecht geraakt aan uitstellen.

Uitstel geeft je een goed gevoel. Ten eerste is het niet riskant; je hoeft niet te veranderen. Morgen ga je altijd veranderen en die morgen komt nooit. Dus ondertussen kun je blijven zoals je bent. De morgen wordt een bescherming: 'Morgen word ik een sannyasin. Dus vandaag, wat ik ook ben, MOET ik zijn. Het is slechts de kwestie van één dag: morgen word ik een sannyasin en zal ik de sprong wagen.'

En wanneer morgen komt, komt het altijd als vandaag.

Nu heb je zeven jaar lang uitstel beoefend. Het moet een soort verslaving zijn geworden. Onthoud dat de dood elk moment kan komen. Zij die zich bewust zijn van de dood, laten uitstel vallen, want morgen is niet zeker. Alleen dit moment is zeker, het moment dat je al in handen hebt. Zelfs het volgende moment is niet zeker.

Dus als je ergens iets waardevols in ziet, doe het dan! En doe het NU. Onthoud het: nu of nooit. Als je het niet wilt doen, wie zegt je dan dat je het moet doen? Vergeet het helemaal. Maar als je blijft, stel het niet uit. Ofwel beslis je 'ik ga geen sannyas nemen' - en dat is helemaal goed. Dan zal er tenminste besluitvaardigheid zijn, je zorgen zullen wegvallen. Beslis 'ik ga geen sannyas nemen' en maak er een eind aan. Of neem de sprong en maak er een eind aan.

Een mannelijke dinosaurus en een vrouwelijke dinosaurus hadden een verhouding. Tien miljoen jaar lang liepen ze rond, pratend en in elkaars ogen kijkend. Soms hielden ze elkaars handen vast, en dit ging nog twintig miljoen jaar door.

De volgende vijftien miljoen jaar kusten ze elkaar en raakten ze elkaar overal aan. Toen zei het mannetje tegen het vrouwtje: 'Lieverd, we zijn al zoveel jaar samen, hoe voel je je... je weet wel...? Denk je dat het tijd wordt dat we gaan vrijen?'

'Ik wil wel maar ik kan niet,' antwoordde ze. 'Ik ben nu de komende zeventig miljoen jaar ongesteld.'

Je bent geen dinosaurus, de tijd is heel kort. Het leven is heel klein. Van een levensduur van zeventig jaar gaan bijna vijfendertig jaar verloren aan slaap. En dan eten, drinken, aankleden, naar kantoor, naar huis gaan... en dan je brood verdienen - en de vrienden en de clubs en de hotels en de films en de TV. Tel maar na, en je zult niet eens één jaar vinden om te leven. Je zult niet eens meer één jaar vinden om te leven. Je zult niet eens één jaar vinden van de zeventig jaar om te mediteren, te zoeken, te zijn.

Het is al te veel dat je zeven jaar lang aan sannyas hebt gedacht. Neem het of vergeet het helemaal, maar wees besluitvaardig. Zo lang besluiteloos blijven is gevaarlijk want dan wordt besluiteloosheid je natuur.

De derde vraag:

Geliefde meester, ik kom eindelijk tot het besef dat ik nooit verlicht zal worden. maar er is geen manier om te sterven. Wat moet ik doen?

Pratima, dit is een grote realisatie. Niemand gaat verlichting krijgen, want verlichting is niet iets dat moet gebeuren. Het is al gebeurd, je BENT verlicht. Je hoeft alleen maar in jezelf te kijken en het te vinden. Het is al het geval.

Dat is het hele thema dat ik jullie voorhoud, dag in dag uit, jaar in jaar uit. Verlichting is niet iets als een prestatie die op een dag zal gebeuren. Het is al gebeurd, jullie ZIJN verlicht, er is niemand die niet verlicht is.

Maar de mens heeft het vermogen om te herinneren of te vergeten, en jij bent het vergeten. Jullie hebben besloten het te vergeten; je houdt het achter je rug. Het is er; je kunt het miljoenen levens achter je houden, maar het is er en het zal er blijven. En op elk moment dat je besluit je om te draaien, een draai van honderdtachtig graden, zul je verrast zijn: het is er altijd geweest, wachtend op jou om thuis te komen.

Pratima, je wordt niet verlicht omdat je verlicht bent. Ik ben hier niet om je verlicht te MAKEN, maar alleen om je eraan te herinneren. Om je eraan te herinneren: dat is de functie van de meester, om je wakker te schudden.

God is jouw schat. Alles wat je nodig hebt, alles wat je ooit nodig kunt hebben, is al gegeven. Er is al in voorzien. Maar je hebt niet in jezelf gezocht, je hebt de schatten in jezelf niet geopend. En je blijft overal ter wereld zoeken. Je kunt blijven zoeken en je zult het niet vinden, want het is niet iets om te vinden, het is iets om te onthouden. Zie het onderscheid, het verschil: het is enorm. Het is een verschil dat een groot verschil maakt.

Het is alsof je geld in je zak hebt maar het vergeten bent. En op een dag herinner je het je plotseling en is het er. Op een dag vind je het, op zoek naar iets anders, plotseling.

Verlichting is niet iets in de toekomst, het is je tegenwoordigheid. Word je er nu bewust van. Dit is het.

De vijfde vraag:

Gezegende, is het nodig om in detail een probleem te communiceren dat ik had en dat ik in gedachten al aan u als mijn liefhebbende meester heb overgedragen, voor hulp en begeleiding? Kan ik het nu als uw probleem beschouwen in plaats van het mijne?

Subuddha, je kunt me absoluut vertrouwen. Vergeet je probleem, ik heb het genomen. Het kan steeds weer de kop opsteken: je zult je voortdurend moeten herinneren dat je het aan mij gegeven hebt, dat je er niet meer aan moet denken, niet meer, dat het niets met jou te maken heeft. En wanneer je dat met DIT probleem kunt doen, zul je een sleutel kunnen vinden. Dan kun je het met AL je problemen doen. Problemen worden nooit opgelost, ze worden altijd opgeheven. Ze zijn het ook niet waard om opgelost te worden; je moet ze overstijgen.

Tombe van de Perzische dichter en soefi meester Hafez in Shiraz

Dit is een van de essentiële onderdelen van ADAB: geef je problemen over aan je meester en vergeet ze. Dan ben je er klaar mee, dan gaat het jou niets aan.

En onthoud, het is niet dat het mijn probleem wordt -- ik weet niet eens wat jouw probleem is. En het is niet zo dat ik me zorgen maak over jouw probleem en me er druk over maak en dat ik er niet van kan slapen - helemaal niet! Ik ben gewoon een excuus zodat jij je probleem kunt laten vallen. Door het te laten vallen, ga je eraan voorbij. Door het te laten vallen gebeurt er iets in jou: door het te laten vallen gebeurt er vertrouwen, intelligentie. In dat laten vallen komt de energie die vast zat aan het probleem vrij. Je wordt vitaler, je pulseert met nieuwe energie en je kunt hoger stijgen. Problemen worden nooit opgelost, maar je kunt ze wel overstijgen. En als je ze voorbij bent, zijn ze niet langer wezenlijk, zijn ze irrelevant.

Ik ben alleen maar een excuus, ik doe niets. Maar door mij kun je wonderen verrichten. En Subuddha kan het, hij HEEFT die kwaliteit. Het ligt niet in ieders vermogen om het te doen, maar ik heb in Subuddha's ogen gekeken en ik heb het gevoeld, dat hij weet hoe hij zich moet overgeven. En ik vraag niet om je geld aan mij te overhandigen. Ik vraag gewoon: overhandig je problemen aan mij, overhandig al je ziekten aan mij, overhandig al je pathologieën aan mij. En in dat overhandigen zelf zul je ontlast zijn, zul je vrij zijn.

De laatste vraag:

Geliefde meester, u zegt dat onverlichte personen niet vergeleken kunnen worden. maar ik vergelijk en evalueer mezelf voortdurend met andere mensen. Ik voel dat dit voortdurend wolven en een afstand tussen mij en hen scheidt. Wat kan ik hieraan doen?

Veetdharma, ik heb gezegd dat onverlichte mensen niet vergeleken kunnen worden, omdat ze totaal verschillend zijn van elkaar. Hun geschiedenissen zijn verschillend, hun biografieën zijn verschillend, hun verleden is verschillend. Ze zijn door verschillende terreinen gegaan, verschillende levens, op verschillende manieren; hun karmas zijn verschillend. Ze kunnen niet vergeleken worden.

Het zal zijn alsof je een steen met een rozenbloem vergelijkt, of een rozenbloem met een ster. Mensen zijn zo verschillend van elkaar, ze kunnen niet vergeleken worden.

Alleen verlichte personen kunnen vergeleken worden, omdat ze helemaal niet meer verschillend zijn, omdat ze niet meer ZIJN. Leegte kan maar één smaak hebben.

Wanneer twee kamers volkomen leeg zijn, wat valt er dan te vergelijken? Ze zijn zo gelijk. Als je wilt vergelijken, kun je vergelijken; je kunt zeggen dat ze allebei leeg zijn. Anders zit er niets in ze om te vergelijken. Wanneer beide kamers vol staan met verschillende meubels en schilderijen, is er veel te vergelijken; ze zijn verschillend.

De onverlichte persoon is volkomen uniek, er is niemand zoals hij. Hij heeft zijn eigen pathologie, zijn eigen neurose, en niemand anders heeft die. Je kunt hem in zekere zin vergelijken.

Twee onverlichte personen zijn zo gelijk, je kunt alleen vergelijken dat ze gelijk zijn. Maar de paradox moet begrepen worden: twee verlichte personen zijn zo gelijk, hoe wil je ze vergelijken? En de andere kant van de paradox: twee onverlichte personen lijken zo weinig op elkaar dat de mind de neiging heeft ze te vergelijken. De een heeft zoveel geld, de ander meer. De een heeft deze kwaliteit, de ander heeft iets anders; de verleiding is er om te vergelijken.

Waar komt de verleiding om te vergelijken vandaan? Het komt van je eigen ego. Je bent voortdurend aan het vergelijken waar je staat op de weegschaal. De een is armer dan jij en je voelt je goed en de ander is rijker dan jij en je voelt je slecht. Als je de arme man ziet, voel je je erg goed - soms wil je vanuit dat gevoel de arme man zelfs een beetje helpen.

Bij het zien van de rijke man voel je je jaloers, je voelt je heel slecht, gekwetst. Bij het zien van de rijke man komt er een enorm verlangen in je op om zo rijk te worden, om jezelf te bewijzen.

En het is een multidimensioneel fenomeen. Je ziet een lelijke man en je voelt je goed, en je ziet een mooie man en je voelt je slecht: het is een voortdurend vergelijken, omdat het ego alleen kan bestaan tussen deze vergelijking. Als je deze vergelijking laat vallen, als je eenvoudigweg zegt 'Ik ben wat ik ben, en zij zijn wat zij zijn', dan zal het ego onmiddellijk zijn wortels in jou verliezen. Dan kan het niet bestaan. Het bestaat tussen inferioriteit en superioriteit: dit moet begrepen worden. Het ego zit ingeklemd tussen minderwaardigheid en superioriteit, het is een dunne laag tussen die twee.

En omdat het ingeklemd zit tussen inferioriteit en superioriteit zit het voortdurend in de problemen, in de ellende en spanning. Iedereen zit ingeklemd.

Als je op jezelf let, zie je altijd wie achter je staat en wie voor je, en dat je ingeklemd zit. En de persoon die achter je is, probeert je voor te zijn, dus moet je hem tegenhouden. En de persoon die voor je loopt, probeert nog verder vooruit te gaan: hij moet ook tegengehouden worden. Je moet vooruit en je moet snelheid maken en je moet meer energie steken in conflict en competitie.

Zo gaat de hele wereld van het ego door. Kijk en zie de wegen van het ego, en dan is het niet zo moeilijk om het te laten vallen. Gewoon zien, begrijpen, je greep wordt losser. Wat heeft het voor zin? Er zijn miljoenen mensen in de wereld -- als je met iedereen blijft vergelijken, zal je hele leven miserabel blijven.

De een heeft mooie ogen en jij niet, en de ander heeft iets anders en jij niet. En andersom is het ook slecht, dan wordt je ego opgeblazen. En het opgeblazen ego wordt erg gevoelig, erg lichtgeraakt, iedereen kan het kwetsen.

Je vraagt me: U ZEGT DAT ONVERLICHTE PERSONEN NIET VERGELEKEN KUNNEN WORDEN.

In zekere zin kunnen ze niet vergeleken worden, omdat ze uniek zijn. Op een bepaalde manier kun je ze vergelijken, omdat hun uniekheid alleen bestaat uit kwantitatieve verschillen. Verlichte mensen kunnen in zekere zin vergeleken worden, omdat ze allemaal gelijk zijn. En ze kunnen niet vergeleken worden, omdat ze zo gelijk zijn.

Als je me goed begrijpt, is vergelijking als zodanig zinloos. Het is zinloos bij onverlichte mensen, het is zinloos bij verlichte mensen. Vergelijking zelf is verkeerd, en de vergelijkende mind is een egoïstische mind.

Ga gewoon naar binnen -- want als je vergelijkt moet je naar buiten gaan, je moet je richten op anderen. Ga gewoon naar binnen en zie wie je bent. Zonder te vergelijken, zie gewoon wie je bent. Zie gewoon wat jouw werkelijkheid is, niet in relatie tot iemand anders.

Je bent iets authentieks van jezelf. Waarom zou je dat niet zien? Waarom vergelijken?

Vergelijken geeft je een onechte identiteit. En die onechte identiteit is wat we ego noemen.

Wanneer het onechte wordt losgelaten, ontstaat het werkelijke. En die werkelijkheid is onvergelijkbaar. Want de werkelijkheid is geen zelf, het is de open hemel.

Ze vertellen het verhaal van de rijke oude man die een jong meisje oppikte en haar meenam naar zijn penthouse appartement. Het was een bloedhete zomernacht en uiteindelijk bereikten ze het bed, wat vanaf het begin de bedoeling was geweest.

Helaas had hij figuurlijk meer afgebeten dan hij kon kauwen en terwijl hij op haar lag, terwijl het zweet van zijn gezicht gutste, gebeurde er verder niets. Uiteindelijk reikte het mooie jonge meisje ongeduldig achter zich en haalde een grote veer uit haar kussen en begon ermee over zijn hoofd te borstelen.

De oude man riep uit: 'Wat doe je nou? Ik heb al genoeg problemen!'

Ze keek op en mompelde lief: 'Nou, relatief gezien sla ik je de hersens in!'

De mind denkt voortdurend in vergelijkingen, hij vergelijkt voortdurend. De mind leeft in relativiteit, de mind is een bijproduct, een epifenomeen van relativiteit. En jij maakt geen deel uit van relativiteit. Jij bent iets voorbij de relativiteitswereld van Albert Einstein. Jij bent tijd noch ruimte, je bent iets daarbuiten: je bent de getuige. En de getuige is niet beperkt door tijd of ruimte, de getuige is voorbij alle relativiteit. De getuige is er absoluut daar; zijn bestaan is absoluut.

Albert Einstein zegt dat er niets is zoals een absolute. Hij heeft gelijk wat de wetenschap betreft maar hij heeft ongelijk omdat hij niet naar binnen heeft gekeken. Buiten is alles relatief. Binnen is niets relatief. Buiten beweegt alles. Binnenin beweegt niets. Buiten is alles flux. Binnenin is alles eeuwigheid. Maar hij heeft niet naar binnen gekeken, hij heeft niet naar het centrum van de cycloon gekeken.

Ken je het oude verhaal van de kleine tienjarige jongen die met zijn moeder naar de dierentuin ging?

moeder ging?

Toen ze bij de olifant kwamen, vroeg het jongetje aan zijn moeder wat dat was dat aan de olifant hing.

aan de olifant hing.

'Dat is zijn staart, jongen,' antwoordde de moeder.

'Nee, dat andere ding dat hangt,' zei het jochie. 'Dat is zijn slurf,' zei de moeder. 'Nee, het andere ding dat hangt,' hield het jongetje vol. 'Het is niets, zoon, helemaal niets,' antwoordde de beschaamde moeder.

Een paar weken later ging het jongetje met zijn vader naar het circus en toen ze bij de olifant kwamen, begon het jochie bij zijn vader.

'Wat hangt daar aan de olifant,' vroeg het jongetje.

'Zijn staart, jongen,' antwoordde de vader. 'Nee, dat andere ding,' vroeg de zoon. 'Dat is zijn slurf, zoon. 'Nee, dat andere ding dat aan de olifant hangt,' hield de zoon vol.

Nou, zoon, ik denk dat je nu oud genoeg bent om het te weten,' en de vader begon hem de feiten van het leven uit te leggen.

de feiten van het leven aan hem uit te leggen. Toen hij klaar was, wendde de jongen zich tot zijn vader en zei.

Hoe komt het dat toen ik moeder vroeg wat het was, ze zei dat het helemaal niets was?

'Nou, mijn zoon,' zei de vader, 'je moeder is toevallig een beetje verwend.'

Snap je? Zo blijft de geest vergelijken en vergelijken en vergelijken.

Laat vergelijkingen vallen en wees gewoon en zie gewoon dat wat is, niet in verwijzing naar iets anders. En als je eenmaal in jezelf hebt gekeken en gezien hebt wat er is, zonder enige verwijzing naar iets anders, zul je verbaasd zijn hoeveel je hebt gemist. Open dan je ogen en bekijk de dingen zonder enige vergelijking.

Een rozenbloem hoeft niet vergeleken te worden met andere rozenbloemen, ze bestaat op zichzelf. recht. Ze heeft geen enkele verwijzing naar enige andere roos die ooit op aarde is geweest of ooit op aarde zal zijn.

aarde zal zijn. Ze is individueel, authentiek individueel.

Kijk dan naar elke persoon als authentiek individueel. En dan ziet het leven er zo rijk uit, oneindig rijk, omdat het bestaat uit een enorme uniciteit. Onze vergelijking maakt onze geest dof, onze vergelijking verzamelt stof op de spiegel van ons bewustzijn.

Veetdharma, laat deze oude gewoonte van vergelijken vallen. Maar het begin moet binnenin gebeuren.

Oude gewoonten sterven moeilijk, maar als je alert wordt, kun je ze laten vallen. Het zal wat tijd kosten, maar naarmate de gewoonten beginnen te verdwijnen, zul je de wereld of realiteit binnengaan die niet-vergelijkend is. En de wereld die niet-vergelijkbaar is, is de wereld van het absolute, de wereld van God. Dat is waar we hier naar zoeken. De wetenschap zoekt naar de wereld van de relativiteit, religie naar de wereld van het absolut